قربانیان خاموش یک فاجعه‌ی انسانی!

نویسنده: فخریه صفرزاده

تاریخ انتشار: ۳۰ شهریور ۲۵۸۵ باستانی برابر با ۲۱ ماه سپتامبر ۲۰۲۶ میلادی

در افغانستان امروز، میلیون‌ها زن و دختر در شرایطی زندگی می‌کنند که ابتدایی‌ترین حقوق انسانی شان از آنان گرفته شده است.

پس از بازگشت طالبان به قدرت، دروازه‌های مکاتب به روی دختران بسته شد، زنان از بخش بزرگی از بازار کار کنار گذاشته شدند و حضور آنان در عرصه‌های اجتماعی و عمومی روز به روز محدودتر شد.
دختر نوجوانی را تصور کنید که رویای داکتر (پزشک) شدن، معلم شدن و انجینیر (مهندس) شدن را دارد؛ اما بجای رفتن به مکتب مجبور است در خانه بماند، زنی را تصور کنید که سال‌ها تحصیل کرده و توانایی کار و خدمت به جامعه را داشته باشد، اما تنها به دلیل زن بودن فرصت کار و استقلال از وی گرفته شود. این فقط محرومیت از یک شغل یا یک کلاس درس نیست، این محرومیت از آینده، انتخاب و حق تعیین سرنوشت است.

گزارش های سازمان ملل نشان می‌دهد که این محدودیت‌ها پیامدهای ناگواری بر زندگی زنان گذاشته است.
در سال ۲۰۲۵ میلادی، سازمان ملل گزارش کرد که حدود ۷۸ درصد از زنان جوان افغانستان نه در حال تحصیل بودند، نه شاغل و نه در دوره‌های آموزشی شرکت داشتند.

همچنین بسیاری از زنان احساس امنیت و استقلال خود را از دست داده‌اند و وضعیت سلامت روانشان به شدت آسیب دیده است.

زن افغان فقط یک قربانی نیست، او مادر است، معلم است، داکتر است، خبرنگار است، دانشجوست کار آفرین است، و شهروندی است که حق دارد در باره‌ی آینده خویش تصمیم بگیرد.

دختر افغان فقط یک کودک نیست که بتوان او را از مدرسه محروم کرد. او انسان با استعدادی است که مستحق ساختن آینده‌ای خویش است.

اما با وجود این همه فشارها، زنان و دختران افغانستان هنوز هم تسلیم نشده‌اند. آنان با آموزش در خفا، فعالیت‌های مدنی به اعتراضات مسالمت‌آمیز ادامه می‌دهند و عقیده دارند که سرکوب نمودن زنان نمی‌تواند آرزوی دیرینه‌ی آزادی و برابری را از بین ببرد. چه‌بسا در میان مردم افغانستان حمایت از ادامه تحصیل دختران بسیار گسترده‌تر از آن است، که ما تصور داریم.

جامعه جهانی نباید در برابر این وضعیت رقت‌بار سکوت کند. حمایت از زنان افغانستان تنها یک موضوع سیاسی نیست، موضوع کرامت انسانی است. حق آموزش حق کار حق آزادی و حق مشارکت در جامعه امتیاز نیستند، بلکه حقوق اساسی هر انسان آزاده است.

شاید صدای زنان افغانستان در میان دیوارهای استبداد، محصور شده باشد، اما هرگز خاموش نمی‌شود.

امروز وظیفه‌ی ماست، که زنان و دخترانه افغانستان را فراموش نکنیم، بلکه صدای ایشان را به گوش جهان و جهانیان برسانیم و اجازه ندهیم رنج میلیون‌ها زن و دختر به یک خبر عادی و فراموش شده تبدیل شود.

درین جا پیامی دارم به دختران شجاع افغانستان!

دختر نازنین سرزمینم:

تو اگر چه پشت دیوار سکوتی، اما قدرت و توانایی تو در جهان آشکار است.

ترا از مکتب و آرزوهایت جدا کردند ولی آرزوهایت زنده‌اند.

قفل بر در زدند اما دریچه قلب بزرگ تو بسته نیست.

تو همان نسلی هستی که فردای افغانستان را خواهی ساخت.

اگر امروز راهت را بستند تو فردا راهی خواهی گشود.

اگر امروز صدایت را نشنیدند جهان روزی صدایت را خواهد شنید.

تو فقط به نام یک دختری، اما تو رویای یک ملت هستی!

تو امید یک سرزمینی...

و تو آینده‌ای افغانستانی...